

Λόγος Θ´ - Περί θείας πρόνοιας, θείας αγαθότητας και θείας φιλανθρωπίας. Επίσης λόγος κατά των κερδοσκόπων (Μέρος 1ο)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Μάξιμος ο Γραικός](#)

[Άγιος Μάξιμος ο Γραικός](#)

Ο μακάριος και θαυμαστός προφήτης, θεάρεστος και πολύ ενάρετος βασιλέας, ο ένδοξος Δαυίδ, για τον οποίο ο ίδιος ο Θεός είπε: «Εύρον Δαυίδ τον του Ιεσσαί άνδρα κατά την καρδιαν μου, ος ποιήσει πάντα τα θελήματά μου»[1]. Αυτός ο

τόσο υπέροχος άνδρας, θαυμάζοντας την ακατάληπτη και άρρητη φιλανθρωπία του Κυρίου των πάντων, του λέγει με μεγάλο θαυμασμό: «Τί έστιν άνθρωπος, ότι μιμνήσκη αυτού, η υιός ανθρώπου, ότι επισκέπτη αυτόν»[2]; Επίσης λέγει: «Άνθρωπος ματαιότητι ωμοιώθη, αι ημέραι αυτού ωσει σκιά παράγουσιν»[3]. Εδώ παρομοιάζει, πολύ σοφά και εύστοχα, το τέλος της εφήμερης ζωής μας με την ματαιότητα. Όταν ο ήλιος βασιλεύσει η σκεπαστεί με μικρό σύννεφο, αμέσως εξαφανίζεται η σκιά οποιουδήποτε αντικειμένου. Ανάλογα και η ζωή μας τελειώνει αμέσως, μόλις φύγει από το σώμα η ψυχή που του δίδει ζωή. Αλλά παρά την τόσο μεγάλη πενία και μηδαμινότητά μας, ο πανάγαθος Δημιουργός μας δεν παύει να μας φροντίζει και να μας ευεργετεί με κάθε τρόπο. Εμείς όμως οι αχάριστοι πώς εκτιμάμε την τόσο μεγάλη φιλανθρωπία του Δημιουργού μας και την εύνοιά Του προς εμάς; Η πώς μπορούμε να Τον ευχαριστήσουμε για την πρόνοια προς εμάς και για τις συνεχείς ευεργεσίες και επισκέψεις Του; [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου](#)